

Sonbahar Karamsarlığında

– mesakin · 15 Kasım 2025

Sonbaharın karamsarlığında
düşüncelere dalan bir silüetimin.
Meğer sonu yokmuş gidişin;
her adımında
biraz daha yoksunluğun sınırındayım
Biraz daha sessizliğe büründü içim,
sustu içimdeki ben.

Gökyüzü uzaklaştı,
ortadan kaldım birden.
Yıldızlar tek tek seçilirken
başlamıştı anımsayışlarım;
tanımaz oldu artık gün batımı.
Dualarımın yankısı bile dönmedi geri.
Tırmalamak geldi kendimi içimden,
sönmedi içimdeki yangınlarım.

Dünyanın gidişatını anlamadık ki,
farkına varmadık dönen dolapların.
Ne cennet kucağını açtı,eyvallah etmedi bize,

ne de sönebilecek yangınımız bizim.
Ne umut kaldı, ne sığınacak bir hayal...
Kim bilecekti esen bu fırtınaları?

Artık anlıyorum gidişatı; geceler batıyor.
Bazı ruhlar ne toprağa ait,
ne de göğe...
Sadece arada kalır;
hiç kavuşmamak için yaratılmış gibi,
dertleri eklenir dertlerin üstüne.

Ve anlıyorum şimdi...
Kavuşmanın olmadığı yer,
beni sana değil,
yavaş yavaş kendime bile yabancı ediyor.

Geceler büyüdükçe içimdeki boşluk da büyüyor;
sanki her karanlık beni biraz daha eksiltiyor.
Adını çağırdığım her nefes,
daha çok uzaklaştırıyor seni benden
ve beni, kendimden.

Biliyorum artık...
Bazı yollar hiçbir yere çıkmaz,
bazı ruhlar hiçbir yere ait olmaz.
Ve ben,
kavuşmanın imkânsız olduğu bu yerde
seninle değil,
kendi gölgemle bile vedalaşamıyorum
Biliyorum
mesakin-15/11/2025